

D o d á t e k

k zápisu o výpovědi MUDra Jiřího Krbce nar. 22. 5. 1914
v Klatovech, posledně bytem Klatovy čp. 45/IV.

Prohlašuji opětovně, že jsem mimo napomáhání při přechodu hranic
dvěma osobám nespáchal jiný čin proti státu, nebyl jsem nijak proti-
státně činný, nevěděl jsem o protistátní činnosti jiných osob ani
jsem takovým osobám neposkytoval jakoukoliv pomoc.

Pokud jde o generála PODLEZLA a jeho převedení přes hranice
tvrdím opětovně, že pomoc při přechodu hranic vyjednával se mnou
on sám osobně v nemocnici v Klatovech asi 14 dnů přede dnem, kdy
byl přechod uskutečněn. Generál přišel za mnou do nemocnice v době,
kdy já jsem měl operace a proto jsem se mu nemohl věnovat dlouho.
Když se ohlásil heslem "Kechner - Kar" a naznačil, že chce se mnou
jednat o svém útěku za hranice na což jsem ho přídce odbyl s poz-
námkou, že nemám žádné spojení zahraničí, že se převáděním přes hra-
nice nezabývám a ani nemám v úmyslu. Toto jednání se odbyvalo v ma-
lém pokojíčku nedaleko operačního sálu, z něhož jsem po odmítnutí
generála odešel a jeho jsem vypustil na chodbu nemocnice. Tím jsem
se domníval, že je případ skončen.

Příští den, opět během dopoledne, přišel generál za mnou do nemoc-
nice a opět mne žádal o pomoc. Jednal jsem s ním jako předešlého
dne v malé místnosti u operačního sálu, kde na mně naléhavě žádal,
abych mu pomoc při přechodu hranic do západního Německa. Já jsem
ho opět odmítal ale jeho naléhání jsem posléze podlehl když mně
stále vyzdvihoval, že byl za okupace činný jako partyzán a proto
jsem se domníval, že pracoval ve skupině "KAR" se kterou moje sku-
pina za okupace spolupracovala. Pozval jsem ho, aby v neděli dne
20. 11. 1949 o 19 hodině čekal na mne u hotelu Grand v Klatovech a
měl jsem v úmyslu ho odtud dopravit se svým autem ke hranici. On
prohlásil, že je mu jedno, do kterého prostoru ho dovedu. Místo setká-
ní u hotelu Grand jsem volil docela namátkou. Po jednání opustil ge-
nerál nemocnici a prohlásil, že na místo schůzky s ním půjde někdo,
kdo Klatovy zná. Kam pak odešel nevím a nevím, kde se až do neděle
zdržoval.

Četl a schválil:

J. Krba

101

svobodníkovi správnou nemocnice mu nebyly vydány. Podotýkám, se vši rozhodností, že jsem jmenovanému svobodníkovi nepomohl k útěku z nemocnice, jak sloven, tak i skutkem.

Vzpomínám si, že na podzim roku 1949 měl jsem nedělní službu v nemocnici a šel jsem od brány a našel jsem si noviny. V té době právě přijelo k bráně osobní auto -červený TUDOR. Odešel jsem do nemocničního bytu. Za chvíli měl volat vrátný státní telefonem, že je tam nějaký člověk, který chce se mnou mluvit, zda-li jej má vpustit. Sděлил jsem vrátnému, aby se dostavil. V té době ~~mne~~volal mě domácí telefon, abych tam přišel. Vyšel jsem ven z budovy a zahládl jsem přicházející muže a ženu. Tento muž ke mě přistoupil, poprvé sám, manželka zůstala stranou -nevím přesně jednaloli se o manželku -a žádal mě o rozmluvu. Otázal jsem se zda v lékařské věci a neznámý mě odpověděl, že v částečně v lékařské věci ale hlavně v soukromé. Odpověděl jsem mu, že musím odejít na sál, kde je uraz, ale jest-li chce, abych mu udělal lékařskou službu, aby přišel ráno do ambulance, a utíkal jsem na sál. Skutečně ráno onen neznámý přišel s onou ženou, pozval jsem je dovnitř a sdělil mě, že by chtěl se mnou soukromě mluvit. Žádal jsem jej, aby se rychle vyjádřil a řekl, stačí Vám "AMER". Odpověděl jsem mu, aby se sebral a rychle odešel a skutečně poklusem oba zmizeli. K tomu avádím, že "AMER" bylo jméno podle mého názoru na kteroužto adresu jsem naspal PANCNEROVI na jeho žádost. Tento případ jsem hlásil na VO-STB Klatovy přímo veliteli. Hodlal jsem zjistiti číslo TUDORU, avšak se mě to nepodařilo.

Druhý případ se stal asi za 2 měsíce po tomto případě následovně: Úplně neznámý mladý člověk čekal na mě před porodnicí po 7 hod. ranní, v ohromně nevhodnou chvíli, kdy mě volala porodnice, abych šel k naléhavému případu vykrvácení. V téhle nevhodné situaci mě zastavil, že se mnou chce mluvit. Prohlásil, že se jmenuje "DVOŘÁK", že by se mnou potřeboval nutně soukromě mluvit. Řekl jsem mu, že nemám čas, ale že jedině lékařsky se mu mohu věnovat. Více jsem s ním nemluval a odešel jsem do porodnice. Také jsem se s ním již nesešel. Za několik dní mě tento DVOŘÁK volal telefonicky do nemocnice, rozhovor byl stejného druhu, já jsem mu opakoval to, že jsem mu k dispozici po lékařské stránce. On mě na to řekl, že by potřeboval něco jiného, než dotaz lékařsky. Od té doby jsem se s ním nesetkal ani telefonicky ani osobně.

Tyto dva případy byly jediné, kdo za mnou do nemocnice přišel. Podotýkám, že nikdy do soukromého bytu mě nikdo nenavštívil, ohledně protistátní věci.

Jinak mě nikdy nikdo nenavštívil v nemocnici, abych mu pomohl nějakým způsobem do zahraničí. Jedině jak jsem již uvedl, navštívil mě onen vysoký důstojník a a dne 20.11.1949 BOSÁK, které jsem předal k FRANTLOVI.

Jméno LOJZA mě není známé a rovněž mě nebylo známo, že by František WIENDL téhož dne dopravoval nějaké osoby do zahraničí resp. za obec LOUČIM. WIENDLA jsem zahládl, až teprve u auta zmíněného dne.

Více nemám k podotknutí.

Skončeno, přečteno a podepsáno.

Vyslychající:

Vyslychaný:

Píseň, 2. srpna 1950.

148

41

Dodatek

k zápisu o výpovědi Miroslava Jiřího Krbece naz. 22. 5. 1944 v Klatovech,
posledně bytem Klatovy čp. 45/IV.

Vyslychaný udává:

Dodatkem k zápisu o výpovědi, který byl se mnou sepsán v Klatovech
po mém satčení činím toto doplnění

Proto, že se zač po únoru 1948 stál spěšob provádění socializace u nás
přilíh radikální a já jsem se domníval, že spěšob evoluční by byl pro naši
zemí přijatelnější, vyhověl jsem někdy v létě 1948 pozvání svého dobrého
známého z doby okupace Františka Wiendla staršího a navštívil
jsem ho v kanceláři podniku, kde byl zaměstnán. František Wiendl byl za
okupace vedoucím ilegální organizace "Lidice", která tehdy působila v
Klatovech a já opět jsem byl vedoucím "Odboje čs. mládeže" a současně čle-
nem partyzánské skupiny v Lukovišti. V pozvání Wiendla jsem vyustil, že se
kdo asi jednat o nějakou společnou práci.

Schůzky se mnou me sčastnili moji přátelé Jan Prantl a Jan
Štork, oba z Klatov, kteří byli za okupace též ilegálními pracovníky.
Na společné poradě bylo dohodnuto na návrh Wiendla, že musíme něco dělat,
aby bylo sdíleno známou dezavotačního radikálního spěšobu provádění soci-
alizace. Neuvěřovalo se o provádění násilných činů a dohodli jsme se, že pro-
vedeme akci pomocí různých hesel na silnicích. Pro tento účel jsme se rozděl-
lili na 2 skupiny a to Wiendl - Prantl a já - Štork. Akce měla být provede-
na ještě též nebo snad příští večer. O jiných věcech se tehdy nejednalo.

V důsledku ujednání jsem s Janem Štorkem šel později večer na silnici
ke Štěpánovicům a zde, nedaleko hřiště "Kynologického klubu" jsme napsali
výpon, který přinesl Štork heslo "Ať aje svoboda, bojujme za demokracii",
nevin však určitě, nebyla-li v tomto hesle též známka o boji proti komu-
nismu. Po splnění tohoto úkolu jsme šli domů, já do nemocnice, Štork do svého
bytu.

Četl a souhlasil

Kde pracovala druhá skupina to WIENDEL - PRAVIL novina, poněvadž jsem o tom nebyl přehled a po splnění úkolu jsem s Wiendlem o tom vůbec neudržel, poněvadž jsem se s ním vůbec nesešel. Předpokládám však, že o naší akci byl Wiendi uvědoměn ŠTORKEM.

V den, kdy byla v Klatovech pořádána tryzna za zesnulého dra Beneše již jsem se zúčastnil jako sešel v kroji, sešel jsem se zde se ŠTORKEM. Domnívám se, že nás zde uvědomil, že nás večer v nemocnici navštíví. Přišel posléze večer a měl s sebou spět láhev a vípnam a štátec a vyrval nás, abych šel s ním na Štěpánovickou silnici malovat hesla. Já jsem vyhověl přes to, že jsem slyšel s tím nesouhlasil. Předpokládám, že nás tehdy informoval, že druhá skupina pracuje na jiném místě ale nepamenuji si bezpečně, zda mi řekl, že WIENDEL s PRAVILEM pracují na silnici k Bělověmu nebo k Lubě. Tentokrát jsme napsali heslo "Ať žije Dr Beneš" na hradech Kynologického klubu a na silnici kousek dle nějaké protikomunistické heslo ale jsem nepři, poněvadž jsme byli vyrušeni a domnívám se, že to bylo heslo "Bart komunistu" nebo "Boj proti komunistu". 2 místa šinu odešli jsme každým k nemocnici, Štork ale již ke mně nesešel.

Vzpomínám si, že při první akci resp. po ní prodal se mnou Štork přes dvíř nemocnice. Tam jsme šli hlavně vchočen, ven jsem ho pouštěl zadní branou od nás má klíč.

Kde byla tato druhá akce dohodnuta mně tehdy sešlo sámo a ŠTORK přišel ku mně s hotovou věcí.

Tuto noc jsem byl volán telefonicky a to domácí telefonem, tajemníkem KAV-DF v Klatovech Jaroslavem Stránským, kterých poskytl lékařskou pomoc jednomu postřelenému šlemu ON Stránský si přál, abych zraněného ošetřil vjalovně já. Zraněnému jsem pomoc poskytl, jednalo se o přístředí kolena, ale doposud jsem nevěděl, jakým způsobem ho zranil dělo. Teprve přišli dou mně řekl Jan ŠTORK při sámoce, že jsem měl v noci mimořádnou práci, že tato poručení vpadl šlema ON Jan PRAVIL když byl hlídkou ON vyrušen při pažení hesel. Podrobnosti o průběhu akce druhé skupiny mně tehdy neodšlil. Posléze byl jsem o tom informován starým WIENDELEM, který byl hned po akci zatčen a tak jsem s ním mluvil teprve po jeho propuštění a vzhled k němuš dělo se za několik měsíců. Š toho, co mně řekl si již podrobnosti nepamatuji přes to, že se sámoval o akci do všech podrobnosti. Pamatuji se, že mluvil o tom, jak při vyrušení z práce utíkal při šlema se sámoval do nějakých dříví, kde byl dostižen hlídkou šlema a když pak všichni šlema na silnici byla sámojana na ně šlema při nás

byl sám ohrožen. Nezmiňoval se však ani tehdy ani jindy o tom, že k heslovým akcím dostal on nebo někdo jiný z naší skupiny pokyn od dalších osob nebo od zahraničních agentů. Já sám jsem do té doby nebyl v osobním ani jiném styku s agenty zahraničních nebo vnitřních nepřátel státu.

V roce 1948 jsem mimo uvedených 2 akcí jiné činnosti nezúčastnil a ani jsem o ní nevěděl. Nejsm informován o tom, že by některý z členů naší skupiny buď sám nebo ve spojení s jinými lidmi nějaké akce v této době prováděl. Mimo ŠTORKA, s nímž jsem se stykal pravidelně jako s kamarádem nejméně jednou týdně, nescházel jsem se dlouhou dobu s jinými členy skupiny.

Když jsem zjistil, že starý WIENDL byl s vasby propuštěn, šel jsem ho navštívit a to ve společnosti ŠTORKA. Tato byla tuším v dubnu nebo květnu 1949. Nevzpomínám si, byl-li této návštěvě přítomen PRANL ale domnívám se, že ano. Jednalo se o návštěvu přítelkou při níž se jednalo hlavně o tom, jaký byl průběh a výsledek trestního řízení. Wiendl byl rozhodem tím, že byl odsouzen k nízkému trestu a že byl ve vazbě držen příliš dlouho. Trestán byl pouze proto, že byly při prohlídce u něho nalezeny nějaké patrony o nichž tuším tvrdil, že byly uznány jako staré. Nemohu objasnit podrobnosti a snad se ani nezmiňoval o tom, jak uvedené patrony nebo třaskaviny získal a pro jaký účel. Tento bod nemohu proto blíže objasniti. Na schůzce resp. při této návštěvě nebylo jednáno o další naší ilegální činnosti.

Někdy v létě, přesný čas nemohu blíže objasniti, byl jsem starým WIENDEM prostřednictvím buď ŠTORKA nebo PRANLA pozván k němu do bytu na jím přesně určenou dobu, bylo to však na večer. Pozvání jsem vyhovl a při mém příchodu do bytu WIENDLA nastihl jsem zde mimo rodinu WIENDOVÝCH, t. j. včetně manželky a syna ještě Jana ŠTORKA, Jana PRANLA a majora ČSA Václava BAYERA, který tehdy působil v Klatovech. Na vysvětlenou proč jsem pozván mně řekl starý WIENDL, že je u něho ukryt muž, který přišel z Německa a zase se tam vrátí a po čase se přijde opět do ČR. Upozornil nás, že tento muž může fungovat jako průvodce osob, které bychom chtěli poslat za hranice, nebylo to však nijak specializováno a jednalo se pouze o generální návrh. Na to z vedlejšího pokoje přišel mezi nás muž, o němž byla zmínka. Po chvíli si se starým WIENDEM něco šeptal a ten pak řekl, že mapy by mohl opatřit mjr. BAYER, ten se však proti tomu ohradil resp. přerušil WIENDLA v jeho řeči a znenáhla mu vyslechl svoje jméno a skutečnost, že je důstojníkem. O mapách ani o jiných věcech, které by stály za zmínku, se pak již nejednalo, poněvadž to, že nennaný muž byl přiveden mezi nás a měl příležitost nás osobně poznat a schválit.

něvadž tato skutečnost mne a BAYERA znepokojila, poněvadž toto jednání jsem považoval pro ilegálnost za naprosto nesprávné. Toto uspělo nás odhodit a bytš WIENBLA. Během její přítomnosti došlo k řízení: konkrétnímu ujednání a tak jsem se domníval, že o němž jsem později náhodně zjistil, že se jmenuje M í k a, bude fungovat pouze jako spojka mezi naší skupinou a zahraničním hlavně pokud jde o převážení lidí. Logicky jsem však musel předpokládat, že tento muž působí jako agent, když bylo na schůzce mluveno o opatření podrobně nap.

Celkem jsem se zdržel asi 1 hodinu a společně s BAYEREM jsem předčasně odešel, domnívám se, že jsem měl s sebou vás a BAYERA že jsem zavezl domů. PRANTL se pravděpodobně zdržel déle.

Já sám jsem se již nikdy s MÍKOU nesešel, nikdy jsem nepoužil jeho služeb a ani jsem ho o ně nepožádal a také jsem se nedozvěděl o jeho činnosti, sám jsem pro něho nic neoputřoval, ani mapy o něm jsem nebyl přímo požádán.

Nedlouho po této schůzce vyhledal mne v nemocnici Jan PRANTL a požádal mne, abych mu pro večer půjčil svůj osobní vůz a cestě do Hynčova, nebo snad Hadravy, kam někoho povaze. Nevysvětlil se o tom, koho resp. kolik osob povaze. Pochopil jsem, že se jednalo o lidi, kteří odcházejí za hranice a myslím, že se o tom přímo vyjádřil. Nevím určitě, byl-li mezi těmito osobami též MÍKA. Vůz si PRANTL vzal podle mého pokynu na dveře u továrny mého tehdejšího nepřítele asi kolem 24 hodiny a ještě v noci je vrátil. Podrobnosti o této cestě mně nejsou známy. Vzpomínám si však na jednu technickou podrobnost a to, že vůz mně byl vrácen až ráno v důsledku toho, že PRANTL cestou urazil tlumič u výfuku a proto nechal závaží odstranit a vůz mně vrátil opět v pořádku. Jinak nejsem o podrobnostech této cesty informován.

Při jednom náhodném setkání s Františkem WIENBLEM mladším jsme mluvili o převážení lidí přes hranice. Jednalo se o všeobecný hovor bez specializování při němž mně šlo o tom, abych mu sdělil, že se všeobecně umožňuje útek za hranice lidem, kteří odcházejí z důvodů osobních nebo prospěchářských kteří spáchali i kriminální trestné činy. Fin jsem ho chtěl naklonit k tomu, aby se přestal převážení zabývat. Při tom jsem měl dojem, že WIENBL se mnou seublažil. Tento rozhovor považuji za nevýznamný.

Vzpomínám si, že za mé přítomnosti při schůzce s agentem MÍKOU v bytě WIENBLA se Míka zmínil o tom, že by měl v budoucnu možnost být nápomocn

Četl a schválil:

eventuelním osvobození vězňů z věznice, byl jsem přesvědčen, že se jednalo o věznici v Klatovech. Tento fakt, který nebyl blíže objasněn a určen, byl přítomnými přijat přísnivě a stejně jsem ho přijal i já. O podrobnostech nebylo jednáno. Při této schůzce ani nikdy později. Nebylo jednáno ani o útoku na sekretariát KBČ nebo o výrobě dynamitových náloží tak, abych já o tom věděl. Není vyloučeno, že se o tom jednalo bez mého vědomí a v mojí nepřítomnosti.

Ke schůzce s HÍKOU jsem se již nikdy nezúčastnil žádné schůzky ani jakéhokoliv napomáhání při přechodech hranic vyjma případ, o němž se zmíním dále. Věděl jsem však o tom, že Wiendlové a PRANTL lidi přes hranice dopravují autem HP Šumava a byl jsem informován o tom Janem ŠTORKEM, který se však nezmiňuje o podrobnostech, o které jsem se nezájímal. Nemohu se proto vyjádřit jak znám PRANTL získal pro tento účel tovární vůz a kde mu to umožnil. Domnívám se, že Prantl vezl lidi i na svém motocyklu s přívěsným vozíkem.

Asi koncem října 1949 byl jsem v operační pauze při práci v nemocnici volán do ambulance, kde na mne čeká nějaký muž. V tomto muži jsem poznal Otakara K e c h n e r a, svého známého z doby okupace o němž jsem věděl, že byl velitelem partyzánské skupiny KAR. Po osvobození jsem se s ním sešel v Klatovech brzo po revoluci a pak asi po 1 až 2 letech, kdy jsem byl volán do bytu Jaroslavy G o l l o v é za tím účelem, abych mu zde poskytl lékařskou pomoc, poněvadž zde onemocněl klučevou chorobou. Jak se s ním znala GOLLOVÁ mně není známo. KECHNER mně řekl, že se mnou přišel proto, že má nějakého generála, kterého potřebuje co nejdříve dostat za hranice. Nezmiňuje se však o tom, že tento generál uprchl z vasby. Já jsem ho odmítl a s poukazem na svůj operační oblek jsem mu řekl "tohle je má práce, tímto se zabývám ale lidi přes hranice nepřevádím". Dále jsem ho upozornil, že v Klatovech a v pohraničí je prováděno přísné střežení, což tehdy snad skutečně bylo. Kechner na to prohlásil, že to nevádí a generál se může zde nějaký den zůstat a že ho má kde schovat. Já jsem opět odmítl pomoc poskytnout. Jelikož jsem měl práci, tak jsem se s ním rozloučil, aniž bych mu pomoc přislíbil. On mně ještě řekl, že odjíždí do Olomouce na školání ale nic bližšího.

Druhý nebo třetí den po této rozmluvě byl jsem stejným způsobem vyvolán od práce do ambulance, kde čekal muž, který mně řekl pouze jméno "Kechner". Já jsem pochopil, že to je zmiňovaný generál a byl jsem tím velmi nepřijemně překvapen. Odmítl jsem mu pomoc poskytnout ale poněvadž jsem přislíbil, že se septám, co se dá čekat. Zeptal jsem se ho, co bude s ním do té doby a na to on četl a schválil:

Rokec

prohlásil, že to má již zařizené a v určitém hodinu, kterou přesně oznámil, že si pro něho přijde GOLLOVÁ do čekárny ambulance, kde jsem ho nechal čekat. Ve stanovenou dobu GOLLOVÁ však nepřišla a proto jsem ho po skončení svoji práce vzal k sobě do nemocničního bytu z něhož jsem pozoroval vchod do nemocnice a když jsem viděl, že GOLLOVÁ přichází, vyvedl jsem ji generála POBLEZLA před budovu. Při této příležitosti jsem jí řekl, že přechod zatím není možný a že ji ještě zavolám telefonem až budu něco pozitivně vědět a požádal jsem ji, aby se mnou do nemocnice nechočila. Kam generála pak odvedla nevím.

Pak jsem potřeboval vyjednat přepravu generála přes hranice a proto jsem se obrátil na Jana FRANTLA, má dojem, že to bylo při příležitosti jeho příchodu do nemocnice, kam chodil navštěvovat svého otce, který zde byl v ošetřování. FRANTLOVI jsem řekl, že potřebuji dostat přes hranice jednoho generála a ptal jsem se ho, zda tam ještě někdy pojedě. Tím jsem šel ke hranici. Frantl mně neurčitě slíbil, že to bude asi za týden, kdy má být nějaké lidi a že me o tom ještě vyrozumí. Frantl mně skutečně uvedomil o termínu, kdy pojedě s lidmi k Pecinovicům a dojednali jsme podrobnosti, t. j. že generála přivedu dne 10. 11. 1950 o 19.30 hod. na silnici k Kánovám.

Hesl tím ale přišla za mnou do nemocnice GOLLOVÁ ktx a ptala se, kdy se převod generála uskuteční. Tehdy jsem jí nemohl ještě dát přesné informace a řekl jsem jí, že musí ještě čekat. Po jednání s FRANTLEM jsem požádal stíženca z nemocnice Kilkorna aby při cestě domů se zastavil u GOLLOVÁ a vyřídil jí, že může ke mně přijít na vyšetření. Při tom jsem určil přesný čas. GOLLOVÁ přišla za mnou do nemocnice a zde jsem jí řekl, aby generála přivedla 10. 11. 1949 v 19 hod. před hotel Grand v Klatovech. Neptal jsem se jí, kde generála dosud ukrývá.

Krátce po příjezdu generála do Klatov navštívil me můj známý partyzán Rudolf BOVÁK z Kosořan u Mostu za účelem jednání o převedení přes hranice jeho přítele a současně svého známého z partyzánské skupiny Josefa BAHÁKA. O tomto jednal se mnou již asi měsíc před tím, přesně to však nemohu termínovat. Při této druhé návštěvě jsem mu slíbil, že Bahákoví útek na hranice uspořádám s pomocí svých kamarádů a že to bude možné asi za 10 dnů. Nevzpomínám si, zda jsem s ním mluvil o její ilegální činnosti ale připouštím, že tomu tak bylo, poněvadž jsem měl k němu důvěru. Pak mu zde nechal adresu na BAHÁKA jež hož jsem měl přesně uvědomit o tom, kdy se má dostavit do Klatov k zadní hranice nemocnice, odkud bych ho zavedl k autu na místo odjezdu ke hranici.

Četl a schválil:

Novák pak odjel domů a od té doby jsem se s ním již nečetkal. Když jsem věděl přesný termín odjezdu napsal jsem BASÁKOVÍ dopis a poslal jsem ho na 18 hodinu do Klatov.

O převedení Basáka jsem mluvil též s FRANTLEM a on slíbil, že i jeho vezme při výpravě s sebou. V sobotu před akcí t. j. 19. 11. 1949 přišel na mou na dvůr před soukromý byt mladý WIENDEL a sděloval mně, že dostal telegram z Prahy se sdělením, že MIKA byl v Praze postřelen. Chápal jsem to tak, že tím mně chtěl upozornit, že akce nebude možno uskutečnit. Přes to ale jsem měl být připraven a v případě, že by došlo ke zmeškanému programu, budu však uvědoměn.

V neděli večer před 18 hodinou jsem sajal do nemocnice, navštívil jsem svoje těžké pacienty a o 18 hodině jsem vyšel k zadní brance, kde měl čekat BERNÁK. Ten zde již čekal a proto jsem ho vzal do svého nemocničního bytu, kde byla též moje manželka. Tu jsem poslal do vedlejšího bytu lékaře a sám jsem se krátce domluvil s Basákem o jeho cestě za hranice. Po jednání jsem zavolał manželku a pak jsme všichni společně odjeli mým autem do města, Basáka jsem vysadil před našim domem, auto jsem zavezl do garáže, sám jsem se přestrojil a povečeřel a pak jsem se vrátil k Basákovi a spolu jsem šli na místo schůzky. Ostatní již souhlasí s původním protokolem. S tou výjimkou, že žena, která přivedla generála ke Grandu, byla GOLLOVÁ.

Podotýká, že generál PODLEHEL měl s sebou pouze malý kufřík ale já jsem nemel tušení o jeho obsahu, poněvadž jsem na tento nebyl nikým upozomen. Ani KROCHER mně neřekl, že generál povese za hranice nějaký důležitý materiál.

Tvrdím, že jsem svobodníku BARTÁČKOVÍ o němž jsem věděl, že je léčen v nemocnici v Klatovech proto, že byl postřelen při přechodu hranic, nepomohl k útoku z nemocnice. Bartáčka jsem sám neléčil a také jsem se o něho nezajímal víc než o ostatní pacienty.

Mámě MIKY nesešel jsem se nikdy s jinými agenty ze zahraničí a nebyl jsem s nimi v žádném styku.

O náložích, které by WIENDEL připravoval pro zničení sekretariátu KSČ nebo jiných objektů jsem nevěděl, nevěděl jsem ani o tom, že připravovaly útoky na uvedené objekty a sám jsem tomu nedal popud.

Něco lidí, o nichž jsem se zmínil, neumožnil jsem nikomu útek za hranice. Byl jsem též informován o lidech, které dopravovali za hranice WIENDLOVÉ a FRANTLEM a MIKOU ale o přechodech něco podrobností jsem byl několikrát

četl a schválil.

informován ŠTORKEM s tímž jsem se setkal velmi často a který se svou docházel i do nemocnice. Jinak bude ŠTORK činný ve skupině Františka WIEBLLA asi stejně jako já ale jelikož bydlí ve Wiondlově sousedství, bude asi více informován o podrobnostech přechodů a o jejich činnosti.

Já sám jsem se nepovažoval za vedoucího organizace, poněvadž jsem sám neřídil žádné akce ani jinou činnost ale nemohu se přinejvýše vyjádřit, kdo vedoucím byl. Vše se koncentrovalo u WIEBLLA, kteří poskytovali úkryt agentu MÍKOVÍ ale nevím, že se u nich scházeli lidé, kteří odcházeli za hranice. Z mého popudu nebyly označovány osoby, kterým by měl být umožněn útek za hranice a já vůbec nejsem informován o tom, že by se bylo o této věci někdy jednalo.

Moje doznání je tímto úplné a nic jsem nezamlčel. K činu resp. k protáčetní činnosti jsem se odchýlil po důsledech konfliktu a mylných představách, že naše cesta k socialismu není správná, poněvadž je příliš radikální a jak jsem již v úvodu uvedl zastával jsem mylný názor, že by k němu mělo dojít evolucionem jako lékaři se zejména v pozdější době protivilo, že po ukrutnostech války docházelo u nás opět k ničení lidských životů, k nimž docházelo při přecházení hranic. Sám jsem několik takových lidí jako lékař spravoval. Na druhé straně se ale též stávalo, že při výkonu služby na hranicích, přicházeli o životy i bezpečnostní orgány. Mne vadilo, že v obou případech se jednalo o příslušníky stejného národa, kteří by se neměli zabíjet ale milovat. Sám jsem chtěl vyjádřit pohnutku svých činů.

Více nemohu udát.

Přečteno, schváleno a podepsáno.

Vyslýchající:

Vyslýchaný:

7

D o d a t e k

k zápisu o výpovědi NUBra Jiřího K r b e e nar. 22.4.1915
v Klatovech, poslezně bytem v Klatovech čp. 45/IV.

Vyslychaný udává:

K jednání s Otakarem KECHNEREM o přepravě gen. POLESZIA za
hranice mohu dát toto vysvětlení:

KECHNER mne vyhledal v nemocnici v Klatovech v dopoledních
hodinách a zastihl mne v operační pauze. Jeho příchodem jsem byl
velmi překvapen a ještě více jsem byl překvapen jeho žádostí, abych
umožnil útek za hranice generálu ale jeho jméno nevyslovil. Řekl
mně, že generál uprchl z vazby ^{nebo že} ~~ukryl se~~ se někde ukryval. Tvrdil
pouze, že se jedná o člověka, na němž má zájem, aby se dostal přes
hranice. Pomoc jsem mu neslíbil a řekl jsem mu, aby toho člověka
poslal za mnou do nemocnice na určitý den v 11 hodin dopoledne
a nedoporučil jsem mu, aby se tento člověk u mne hlásil KECHNERO-
VÍ-M jménem. Nedoporučil jsem mu ani, aby se svěřil také GOLLOVÉ
a ani jsem nevěděl, že KECHNER jí též navštívil. Nealuvil jsem s
ním též ani o tom, že přepravu by bylo možno provést sanitkou.
S KECHNEREM jsem dlouho nejednal, poněvadž jsem měl další operace.
K této schůzce došlo asi tak koncem října 1949, přesně to však
nemohu tvrditi.

Asi za 2 dny po tomto jednání s KECHNEREM, opět dopoledne kolem
11 hodiny, byl jsem za stejných podmínek navštíven neznámým mužem,
který se mně ohlásil KECHNEROVÍM jménem. Tento při příchodu prohlá-
sil, že o něm se mnou již KECHNER jednal. Já jsem mu opakoval, že po-
moc nemohu poskytnout a že na toto jsem upozornil již KECHNERA ale
on na mne stále naléhal a když jsem mu řekl, že ho nemám kde ukryt
pro případ, že by bylo možno pomoc poskytnout později prohlásil, že
to má již zařízené a že si pro něj do nemocnice přijde paní GOLLO-
VÁ. Po tomto jsem dovolil, aby generál počkal v čekárně a sám jsem
si šel po své práci. Po jejím skončení jsem našel generála ještě
v čekárně a proto jsem telefonicky pozval GOLLOVOU, aby vyšla ke

Četl a podepsal:

mně. Tento telefonický hovor byl vlastně urgencí jejího slibu KROCHNEROVÍ. Mezi tím jsem generála odvedl do svého bytu, kde jsme vyčkávali příchodu GOLLOVÉ. Když jsem ji viděl přicházet vyvedl jsem generála před budovu a zde jsem jí ho předal. Při tom jsem jí slíbil, že jí vzkáži, kdy nebo zda bude možné generála přepraviti přes hranice. Kam Gollová generála pak odvedla nevím a nestaral jsem se o to.

Pak jsem navázal jednání s FRANKLEM, které jsem již dříve vylíčil. Asi o dva týdny byl jsem GOLLOVOU v nemocnici navštíven, neboť se jí pravděpodobně zdálo býti čekání příliš dlouhé. Zde jsem jí poléhal, aby více za mnou nehodila a když to bude možné, že ji sám uvědomím. Myslím, že jsem jí tehdy řekl, že byl již termín stanoven ale tento musel být opět zrušen.

Když jsem pak zjistil přesný termín, uvědomil jsem GOLLOVOU tím, že jsem si ji pozval do nemocnice na v šetření prostřednictvím zřízence KIMLHORNNA. Pak jsem jí sdělil, kam a kdy má generála dopravit. To bylo na 20. 11. 1949 o 19 hod. před hotel Grand. Co se pak udělo jsem již vylíčil.

Předpokládám, že se generál v Klatovech ukrýval po celou dobu a to od jeho příchodu za mnou do nemocnice až do uskutečnění jeho převedení přes hranice. Sám to odhaduji asi na 3 týdny ale podotýkám, že je to pouze můj dohad, poněvadž se domnívám, že Rechner byl u me koncem října 1949.

Prohlašuji, že já sám jsem generála ani KROCHNERA nedoporočoval na GOLLOVOU, že jsem nevěděl nic o její činnosti a ani jsem se s ní nestýkal. Ani ona nemohla býti o mojí činnosti nijak informována. Nemohu vysvětlit jak je možné, že KROCHNEROVÍ tvrdila, že v nemocnici je žena hajného, která má býti dopravena sanitkou domů a s ní že by bylo možné dopravit generála ke hranici. Nemí ale vyloučeno, že skutečně věděla o tom, že v nemocnici je v léčeni žena nějakého hajného ale ne ode mně. Další byla jistě již její vlastní kombinace.

Popírám, že jsem někdy použil sanitního auta k přepravě osob ke státní hranici a tvrdím, že jsem sanitku nikdy nesneužil k jinému účelu.

Prohlašuji, že jsem s KROCHNEREM nebyl po osvobození v žádném kontaktu a proto nevím, zda dělal nebo nedělal nějakou ilegální činnost.

A případu psaní napsit na veřejných místech v Klatovech v roce 1948 prohlašuji, že jsem se těchto akcí účastnil pouze dvakrát a

četl a podepsal:

to vždy se svým přítelem Janem STORKEM. Spolu jsme jezdili pouze na
štěpánovické silnici a na hradbu kynologického klubu.

Pomoc při přechodu hranic jsem nikomu neposkytl pouze 2 oso-
bám a to Basákově a generálovi. Individuelní pomoc jsem nikdy ni-
komu neposkytl.

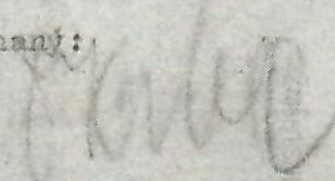
Jiné vysvětlení nemohu podat.

Přečteno a podepsáno.

Vyskytující:

Vyskytovaný:

Zákon č. 157/1998 Sb. o ústavní ochraně práva na soukromí a ochraně osobních údajů

Zákon č. 157/1998 Sb. o ústavní ochraně práva na soukromí a ochraně osobních údajů

Archiv bezpečnostních složek